

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 240.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938846848/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

sig ikke som Liget paa Baaren, men som en soveude Engel der vil vaagne ved de første Straaler af Evighedens Morgensol. Mægtigere end nogensinde drog Viggos Længsel ham til Hjemmet – det var nu ikke alene Graven, der vinkede ham, han vilde lytte til Helenes Ord, der ubevidst formede sig til et Digt om Minona, hvis Ungdom, Skjønhed og Kjærlighed var begravet i hans Hjerter og gjenfødt i hendes.

I Mai Maaned kom Viggo til Kjøbenhavn – og da Solen stod op Morgenen efter hans Hjemkomst, saae den ham der hvor hans Sjæl evig og altid havde været nærværende – ved Minonas blomsterdækte Grav. Men hans Tanker dvælede ikke ved Graven – han saae det »Lys i Dødens Nat« i hvis Glands hun var indslunret – han lyttede i Aanden til hendes sidste Ord: Græd ikke I Elskede – det er saligt at føle hvad jeg nu føler – Livet! – og den blomstrende foraarfriske Grav ved hans Fod drog hans Tanker hen til den aabne Grav hvor Englen udtalte Opstandelsens Budskab – han følte at den jordiske Lyksalighed gravlægges i Hjertet for at opstaae som Salighed.

Med Fred i Sjælen forlod han sin Elskedes Hvilested og gik fulgt af milde Erindringer, gennem Skoven ad den velbekjendte Vej til det Huus under hvis Tag han første og sidste Gang havde seet hende. Baronessen havde taget sin lille Eiendom i Besiddelse, men saa tidligt om Morgenen laae Beboerne endnu i uforstyrret Søvn. Intet fremmed Syn mødte Viggo da han nærmede sig Helligdommen – Gardinerne var trukket sammen for Minonas Vindue, om hvis Rande de friske grønne Rosenblade smøede sig som en Krands. Solen skinnede klart, og Lærken svang sig syngende høit op over Skovhusets Tag imod den blaa Himmel.

Da Viggo kom til Præstegaarden blev baade Pastor Frank og Helene saa grebne af det Udtryk af Fred og Glæde, der lyste i hans Ansigt, at ingen af dem i første Øieblik bemærkede den store Forandring der var foregaaet siden Minonas Død. Men Virginie saae den – og følte med smertelig Bevægelse at han var død for denne Verden. Der var ikke mindste Gjenskin af den Ild der engang havde luet i hans Blik, i den rolige Klarhed hvormed Sjælen nu lyste ud af de indsunkne Øine. Da han fæstede dem paa hende med et Udtryk fuldt af mild brøderlig Velvillie, brast hun i Graad og greb hans

Haand som for at kysse den – først nu vidste hun hvor stor den Seir var, han havde vundet, og al egenkærlig Sorg over hvad hun selv havde tabt, blev overvejet af Beundring for ham. Desuden – der skal meget til at miste Haabet! Virginie blev ved at nedsætte sine Fordringer, men hun opgav dem ikke. Hun tænkte: «Han vil aldrig elske mig som han har elsket Minona – men han har mig dog kjær, og jeg kan gøre mig uundværlig for ham!» – Helene nærrede samme Haab! hun havde i den senere Tids fortrolige Samliv faaet saa høie Tanker om Virginie og tillige et saa inderligt Ønske for at see hende lykkelig, at hun allerede før Viggos Ankomst i sit Hjerte havde besluttet denne Forbindelse, og nu da han næsten udelukkende sluttede sig til hende, ved sin Indflydelse paa ham bestræbt sig for at virke for Virginie. Men i denne Henseende var han utilgiængelig. Alt hvad hun fortalte om Virginies selvopoffrende Kjærlighed og Omhu for hende, om hendes christelige Deltagelse for ham, vakte rigtignok hans Beundring – men han, som havde kjendt den Elskovsild der fortærede Minonas Hjerte, kunde ikke engang i Form af den usandsynligste Mulighed falde paa at det var Kjærlighed til ham, der havde hævet Virginie til den Høide hvor han saae hende. Hun var et af de Væsener der enten slet og ret betegnes som »en god Pige,« eller overføres fra Virkeligheden i Ideen, hvor de dyrkes som Idealer – i grunden den sørgeligste Skjæbne for et ungt uskyldigt, men dog af jordisk Kjærlighed opfyldt Pige hjerte. Viggo gik til denne Yderlighed – Virginie var for ham den christne Kvinde, Jomfruen, hvis Hjerte er Himlens Eiendom. Engang sagde han til Helene, der som sædvanligt havde ført Samtalen hen paa den unge Pige: «Hvor høit jeg end skatter hende, – og ingen kan dybere end jeg beundre en Natur som Virginies! – kan jeg dog ikke lade være i mine stille Tanker at beklage den Mand, der bliver forelsket i hende og skal have hende til sin Hustru, ligesom jeg altid trods min Beundring har beklaget Joseph, der var trolovet med den rene og helligste Kvinde, som Gud velsignede fremfor alle – hans Resignation forekommer mig næsten overmenneskelig!» – Havde Viggo følt hvorledes Virginies Hjerte bankede da hun useet af ham og Helene, hørte disse Ord udtale af den Mand hun elskede, vilde han have erkjendt at hun var en jordisk Kvinde! ja det sidste Glimt af Helleglorien maatte tabe sig for hans Blik dersom han vidste at hun,

istedetfor at tilkjendegive sin Nærværelse eller ubemærket fjerne sig fra sin skjulte Plads, med blussende Kinder og tilbageholdt Aandedrag trykkede sit Ansigt mod den tynde Væg der adskilte hende fra de Talende, for at opfatte hvert af disse Ord, der for hende indeholdt Liv og Død. Muligt vilde han foragte hende – man gaaer saa let fra den ene Yderlighed til den anden! og dog er der saameget af Evas Natur i alle Kvinder at ni af ti vilde gjøre det Samme i hendes Sted – men vel at mærke: af disse vilde de fleste tage deres Tilflugt til en lille Besvimelse der kunde fængsle dem til Pletten, for at besmykke dette Ophold for dem selv. Virginie blev svimmel, men hun ændrede ikke engang sit Ildbefindende – end sige benyttede det.

«O nei!» udbrød Helene. «Hvor kan Du dog bedømme hende saa skjævt! Virginie har et varmt Hjerte og vil gjøre den Mand lykkelig som har vundet det! – Det var unaturligt, umuligt at en ung Pige udelukkende skulde tilhøre Himlen, og have nok i den christelige Kjærlighed.» – «Siig ikke det! der er Naturer som uden at være renere eller skjønnere, er lykkeligere end andre, og komme til Himlen uden at gaae igjennem Skjærsilden!» «Men det er jo en catholsk Anskuelse! hvor kan Du oversee al den jordiske Smerte og det unyttige Savn der skjules under Nonnedragten?» – «Jeg forsværer ikke den catholske Idee! jeg siger tværtimod – riv Klosteret ned! – behøves der et Fængselsliv for at skille Sjælen fra Verden, saa er selv den tykkeste Muur utilstrækkelig – thi saa er Verden indenfor, i Fangernes Hjerte. Men der gives Sjæle som fødes med Nonneslør og er skilt fra Verden ved en Klostermuur der staaer, om ogsaa alle catholske Nonneklostere nedbrydes – ved Uskyldigheden. Til disse hører Virginie.» – «Jeg vilde beklage hende, dersom Du havde Ret! den jordiske Kjærlighed er vel en Ildprøve værd – og den himmelske Salighed ufuldstændig uden den. Men – hvis Virginie trods al sin Uskyldighed kan elske varmt og inderligt – vilde Du da ikke prise den Mand lykkelig der var Gjenstand for hendes Kjærlighed?» «Hvis han kunde besvare den – jo!» «Og dersom det nu var Dig selv?» – «Mig!» udbrød Viggo med et tungsindigt Sniil. «Hvilken ung livsglad Pige kunde forelske sig i mig?!» – Helene svarede ængstelig for at have sagt forneget: «Jeg røber ikke en Venindes Hemmelighed – der har aldrig været nogen Yttring af Virginie, hvori jeg